

ПРОТОКОЛ

№ 112

гр. Благоевград, 15.02.2024 г.

**ОКРЪЖЕН СЪД – БЛАГОЕВГРАД, ЧЕТВЪРТИ ВЪЗЗИВЕН
ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ**, в публично заседание на петнадесети февруари
през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Николай Грънчаров

Членове: Владимир Ковачев
Георги Янев

при участието на секретаря Герасим Ангушев

Сложи за разглеждане докладваното от Георги Янев Въззивно гражданско
дело № 20231200501213 по описа за 2023 година.

На именното повикване в 09:30 часа се явиха:

За жалбоподателя „К. С. – 97“ ЕООД, редовно призован, се явява адв. М. А., с
пълномощно по делото.

За ответника „Алес транс“ ЕООД, редовно призован, се явява адв. В. Д., с
пълномощно по делото.

АДВ. А.: Моля ви да дадете ход на делото.

АДВ. Д.: Уважаеми Окръжни съдии, считам, че ход на делото не следва да
бъде даван, по съображения, които сме изложили още в отговора на
въззивната жалба. Действително съдът правилно е констатирал, че
направеното искане за отвод следва да бъде направено в съдебно заседание.
Потвърждаваме това, което сме посочили в отговора, като аргументите ни за
отвода на всеки един от съдиите от Окръжен съд – Благоевград са свързани с
факта, че процесуалният представител на „К. С. – 97“ ЕООД – адв. М. А., е
съпруга на съдия в Окръжен съд – Благоевград с дългогодишен стаж,
включително и като председател на посочения съд, като именно поради това
обстоятелство считаме, че се пораждат основателни съмнения относно
безпристрастността при воденето на процеса пред всеки един от съдиите в
настоящия съд. Разбира се, ние нямаме абсолютно никакво съмнение относно
професионализма на съдиите и това нещо няма нищо общо с това, но за да се

изключат всякакви съмнения относно безпристрастността на процеса, цитирана е и съдебна практика от наша страна, считаме, че съдиите следва да се отведат и делото следва да бъде изпратено на друг окръжен съд от същия ранг, като евентуално там да бъде разгледано. Пак посочвам, господа Съдии, считам, че съдът следва да остане чужд на всякакъв вид съображения, включително и колегиални. Действително ние сме колеги, има такива ситуации, изпадали сме предполагам многократно, но и спецификата на казуса, и самото изрично желание на управителя на довереното ми дружество е посоченото искане да бъде сериозно наблегнало пред вас, като се надявам и да бъде уважено. В този смисъл ви моля да не давате ход на делото и да се отведете на посочените основания, като правната норма съответно е чл. 22, ал. 1, т. 6 от ГПК.

АДВ. А.: Уважаеми Окръжни съдии, моля ви да оставите без уважение така направеното искане за отвод на целия съдебен състав, доколкото разбирам, мотивирано с нормата на чл. 22, ал. 1, т. 6 от ГПК. В случая въззиваемата страна счита, че настоящият съдебен състав е заинтересован от изхода на делото, предвид факта, че съпругът ми е действащ съдия в Окръжен съд – Благоевград. Моля ви да намерите, че соченото обстоятелство не води до заинтересованост от ваша страна от изхода на настоящия гражданско-правен спор. На първо място, няма никаква правна и житейска логика в това да се твърди, че член от състава на съда е заинтересован от изхода на делото, предвид обстоятелството, че съм съпруга на съдия в Окръжен съд – Благоевград. Логиката на въззиваемата страна ако съпругът ми бе съдия в друг, по-висшестоящ съд, би следвало да се счита, че с всички съдии, върху чийто актове осъществява някакъв контрол, са заинтересовани от изхода на делото поради колегиалност. Известно е както на въззиваемата страна предполагам, така и на настоящия съдебен състав, че съпругът ми е дългогодишен наказателен съдия и няма каквито и да било професионални отношения с който и да е член от настоящия съдебен състав. Считам, че с такива необосновани искания за отвод се прави опит за неправомерен или за упражняване на неправомерен натиск върху състава на съда, тъй като не са налице обективно каквито и да било отношения между мен и член на състава на съда, говоря за професионални отношения, извън тези, че се явявам пред всеки от членовете на състава, както и не са налице каквито и да било лични отношения между съпруга ми и членове на състава на съда, освен това, че сте

съдии в един и същи съд. Отделно от това, заявявам, че многократно дружеството, което представлявам, предлагаше на въззиваемата страна да издаде кредитно известие към порочната фактура, която е издала, да издаде други две нови фактури, в едната от които да фактурира превозното възнаграждение, чийто размер доверителят ми не оспорва, че дължи и е готов да го плати незабавно, и да издаде втора фактура, в която да включи спорния размер, който въззивникът отказва на плати. Това дело се води от принципи съображения.

Съдът се оттегля на съвещание.

След съвещание, след като изслуша становищата на страните и с оглед направеното искане за отвод на съдиите от Окръжен съд – Благоевград поради обстоятелство, че пълномощникът на една от страните е съпруга на съдия в Окръжен съд – Благоевград и с твърдение, че това може да окаже влияние върху безпристрастността на настоящия съдебен състав при решаване на спора, съдът счита, че искането следва да бъде оставено без уважение, тъй като не са налице основания, сочещи на съмнения за безпристрастност или непрофесионализъм на съда при осъществяване на правораздавателната му дейност, като обстоятелството, че съпругът на адв. А. е съдия в същия окръжен съд по никакъв начин не би могло да повлияе върху настоящия съдебен състав при произнасянето му по съществото на настоящото дело.

Водим от горното, съдът

О П Р Е Д Е Л И:

ОСТАВЯ без уважение искането за отвод на съдебния състав по настоящото дело.

ДАВА ХОД НА ДЕЛОТО И ГО ДОКЛАДВА

ДОКЛАДВАТ се въззивната жалба и отговорът към нея, за което съдът препраща към Определение № 1287/15.12.2023 година от закрито съдебно заседание.

АДВ. А.: От името на дружеството, което представлявам, заявявам, че поддържа въззивната жалба, по съображенията, които са изложени в нея. Нямаме доказателствени искания по реда на чл. 266 от ГПК. За пореден път отправяме предложение до въззиваемата страна да издаде кредитно известие

към Фактура 42/09.08.2022 година, въз основа на което и във връзка с тази фактура да издаде фактура за размера на дължимото навло, което въззивникът и ответник в първоинстанционното производство никога не е оспорвал, че дължи, както и за размера на разноските, за които е постигнато съгласие. В случая заявявам, че доверителят ми е готов, въпреки че с обезпечителен заповор е заповорана сумата по тази фактура по банковата му сметка, ако въззиваемата страна издаде кредитно известие и фактурира само безспорната част на задължението, ще плати веднага и незабавно навлото и разноските, за които е постигнато съгласие. Заявявам, че доверителят ми не е собственик на товара. Същият е действал в качеството на спедитор по същински спедиционен договор, в който случай доверителят ми е сключил договор за спедия с едно трето лице, което трето лице е платило само разноските, за които преди това между доверителя ми и превозвача е постигнато съгласие. В случая част от допълнителните разноски, включени в процесната фактура, не са били предмет на съгласуване между доверителя ми и превозвача, като в тази връзка доверителят ми, който е спедитор, не е постигнал съгласие с възложителя по договора за спедия и не е получил тази сума. Ето защо изначално въззивникът е отправил искане към въззиваемата страна да издаде коректна фактура, със стойността така, както е по чл. 6 и по чл. 8 от Закона за счетоводството, и изразява и към момента желание за незабавно плащане. В случай, че ответната страна приеме, ще ви моля да спрем производството по делото, същата да издаде фактурите така, както би трябвало да са по изискванията на Закона за счетоводството, като доверителят ми, въпреки че сумата е заповорана, предвид това, че това е една сериозна транспортна фирма, която има възможност, въпреки че сумата е заповорана, да плати веднага и незабавно това превозно възнаграждение, ще заплати до следващото открито съдебно заседание. Отправлям това предложение за пореден път.

АДВ. Д.: Уважаеми Окръжни съдии, изцяло оспорваме така депозираната въззивна жалба, както и поддържаеме направения отговор на същата, депозиран пред вас. Посочените обстоятелства от колежката А. в голямата си част са по-скоро по същество на спора, по които аз ще взема отношение след като стигнем в тази фаза на процеса. Ще кажа само, че ако настина имаше съгласие между страните, нямаше да се стигне предполагаем до спор. Няма да сочим нови доказателства, нямаме и искания.

О П Р Е Д Е Л И:

ДАВА ХОД НА УСТНИТЕ СЪСТЕЗАНИЯ ПО ДЕЛОТО

АДВ. А.: Уважаеми Въззивни съдии, моля ви да постановите решение, с което на първо място претендираме прогласяване нищожността на атакуваното първоинстанционно решение, поради това, че волята на първоинстанционния съд е неразбираема, и да върнете делото за ново разглеждане от друг състав на първоинстанционния съд. Ако сметете, че не са налице основания за прогласяване нищожността на първоинстанционния съдебен акт, то ви моля да отмените първоинстанционното решение и да отхвърлите предявения иск, като неоснователен и недоказан. Съображенията на въззивника са следните: между страните по делото е сключен договор за превоз, като доверителят ми е действал въз основа на сключен между него и трето лице товародател договор за спедиция по т.нар. „същински спедиционен договор“, при който той сключва договора от свое име и за своя сметка. Същевременно същият е сключил договор за спедиция с трето лице, по който договор на него му се дължи възнаграждение за услугата, което обичайно е 100-200 евро, и разноските, които доверителят ми е сторил във връзка с изпълнение на договора за спедиция, т.е. разноските са тези по сключения от доверителя ми договор за превоз. В случая е налице сключен договор за превоз от фирма „К. С. – 97“ ЕООД. Спорът между страните се свежда до това, че въззиваемата страна, ищец в производството, и към момента не е издала и отказва да издаде фактура за размера на дължимото превозно възнаграждение – така, както е договорено съгласно сключен договор заявка. Заявката договор е сключен по електронен път, като няма спор между страните по делото, че условията на превозното възнаграждение са обективирани в тази заявка договор. В чл. 9 от същата заявка договор изрично страните са договорили, че плащането на превозното възнаграждение е дължимо след издаване на данъчна фактура, която съгласно чл. 6 от Закона за счетоводството следва да съдържа натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Ищецът превозвач в процесната Фактура № 42/09.08.2022 година е включил освен стойността на транспорта от Дания до Гърция по процесната заявка договор от 01.08.2022 година, и допълнителни разходи, за които е посочено, че са платени поради по-тежък товар в Унгария и България по приложени бележки.

В случая в хода на делото се установи, че за част от разходите между служителите на ищеца и ответника не е постигнато съгласие за плащане. Доверителят ми в хода на осъществяване на договора за превоз е уведомил третото лице, с което е сключил договор за спедиция, за размера на претендираните от превозвача допълнителни разходи, като този размер първоначално от ищеца превозвач е бил заявен за сумата от 461 лева, а не за фиксираната във фактурата стойност – 514 лева без ДДС. Предвид на това, по договора за спедиция на доверителя ми е платено възнаграждение за това, че е организиран осъществяването на този превоз и разносните до размера на договореното навло, и разходите така, както превозвачът първоначално е заявил, че е сторил. В случая ищецът превозвач не е изпълнил задължението по чл. 9 от заявката договор да издаде данъчна фактура с коректното стойностно и натурално изражение на извършената услуга. Включването на сума, която превозвачът следва да претендира на друго основание, а не на договорно такова, защото не е постигнато съгласие за плащане на разликата в процесната фактура, препятства както осчетоводяването ѝ, така и плащане по нея. Известно е на настоящия съдебен състав трайната и константна практика на съдилищата по въпроса, че осчетоводяването на фактурата, включването ѝ в дневниците за покупко-продажба и ползването на данъчен кредит по нея, тъй като, ако ответникът въззивник осчетоводи фактурата, трябва да подаде данъчна декларация по ДДС, респ. – да плати ДДС, включително и върху спорната част от сумата, е признание, че дължи сумата за цялата фактура. По Закона за счетоводството е обективно невъзможно ищецът да осчетоводи частично фактурата или само онази част от нея, по отношение на която няма спор, нито е възможно в декларацията по ДДС, която се подава до 14-о число на следващия месец, да включи само т. 1 – така, както е посочено като услуга в процесната фактура, и да плати ДДС само по тази сума. В случая, без да има каквото и да било основание за това, превозвачът в тази фактура е включил и сума, плащането по която не е безспорно между страните, и това плащане следва да се претендира на друго основание – в случая на извъндоговорно основание, ако твърди, че има такова вземане, а не да включва тази сума в тази фактура, принуждавайки по този начин доверителя ми да плати и сума, за която не е дал съгласие, респ. която сума не е получил от товародателя, тъй като, както ви поясних, доверителят ми не е собственик на товара, същият е спедитор и е сключил договора като същински спедиционен договор, действа

от свое име и за своя сметка, а въз основа на друг договор за спедиция получава разноските и възнаграждението, което се свежда обичайно до 100-200 евро на превоз. В случая твърдя, че ищецът, въззиваема страна, е следвало и следва на основание чл. 8 от Закона за счетоводството да издаде кредитно известие и да издаде фактура, в която да отрази вярното натурално и стойностно изражение на стопанската операция, като в този случай доверителят ми незабавно ще плати дължимото възнаграждение, както и разноските, за които е постигнато съгласие, т.е. това са разноски, които се дължат на договорно основание, и да издаде фактура, в случай, че счита, че сумата от 63 лева без ДДС му е дължима, в отделна фактура, която „К. С. – 97“ ЕООД ще откаже да плати, и да претендира стойността на тази фактура на друго основание. Какво е сторил Районен съд – Благоевград – мотивите на първоинстанционния съд са объркани и неясни. От една страна, районният съд е уважил иска, като е приел, че искът не е преждевременно предявен, и не е дал отговор на основното възражение в отговора на ответника, а именно, че до приключване на устните състезания по делото не е издадена фактура – така, както е договорено в чл. 9 от сключения договор за превоз. От друга страна, произнасяйки се по иска с правно основание чл. 86 от ЗЗД, е отхвърлил този иск, като е посочил, че не е основателен, защото ищецът не е издал фактура по смисъла на чл. 9 от заявката договор и по този начин доверителят ми не е изпаднал в забава. В случая обаче издаването на тази фактура с коректно натурално и стойностно изражение е предпоставка и условие за плащане. От нейното издаване тече 15-дневен срок, в който възложителят по договор за превоз е длъжен доброволно да плати, и след изтичане на този срок ще изпадне в забава. Предвид факта, че мотивите са изключително неясни, т.е. не е ясна волята на съда, какво приема – дали ответникът е изпаднал в забава, или не, съм обосновала във въззивната жалба и оплакване за нищожност, поради неразбираемост на волята на първоинстанционния съд. В случай, че намерите, че тази воля все пак не е толкова неясна, то ви моля да уважите и въззивната жалба, като намерите, че искът с правно основание чл. 372 от ТЗ е преждевременно предявен, тъй като към момента не е издадена фактура с вярното стойностно и натурално изражение на извършената услуга, и включването на друга сума във фактурата, по отношение на която има спор между страните, води до невъзможност за плащане по тази фактура. По изложените съображения ви

моля да постановите вашия съдебен акт и присъдите разноски в размер на заплатената държавна такса за въззивно обжалване, за което представям молба с правно основание чл. 80 от ГПК.

АДВ. Д.: Уважаеми Окръжни съдии, моля ви да потвърдите съдебното решение, постановено от първоинстанционния съд, като правилно и законосъобразно, по изложените в отговора на въззивната жалба съображения. Считам, че съдът правилно е анализирал всички доказателства по делото, които категорично оборват защитната теза на жалбоподателя, инициатор на процеса пред въззивната инстанция. Правилно съдът е констатирал, че ответникът не оспорва, че дължи на ищеца по първоинстанционния процес сумата от 4 500 евро без ДДС, или 5 400 евро с ДДС, превалутирано това е сумата от 10 562.20 лева, за договорено превозно възнаграждение, т.е. тази сума е призната изцяло, че се дължи. От друга страна, видно и от кореспонденцията, водена по вайбър между страните, която е приложена по делото и която първоначално беше оспорена частично от процесуалния представител на К. С., но впоследствие се стигна до разбирателство, та в същата вайбър кореспонденция между страните е посочено, че тази сума не се оспорва, т.е. сумата, с която е допуснато обезпечение на бъдещ иск пред Районен съд – Велико Търново, което е посочено многократно от наша страна и потвърдено от К. С. също многократно, е в общ размер от 11 115.40 лева, представляваща дължимо превозно възнаграждение и допълнителни разноски, които се е съгласил К. С. да заплати, в размер на 235.9 евро – това е видно от кореспонденцията на л. 59 и л. 60 от делото в първоинстанционния процес. Посоченото обстоятелство, пак казвам, е потвърдено от К. С. не само пред Районен съд – Благоевград, но и пред Окръжен съд – Велико Търново във връзка с обжалване на определението по Частно гражданско дело № 2969/2022 година по описа на Районен съд – Велико Търново във връзка с обезпечителния процес, т.е. „К. С.“ ЕООД признава обстоятелството, че дължи сума, близка до претендираната от нас в депозираната искова молба. Съдът, според нас, правилно е отчел тези факти, като е уважил частично иска ни, той не е уважен в цялост. Наистина сумата е била близка, като не се признават част от допълнителните разходи, за които ние реално след като не сме депозирали въззивна жалба, нямаме претенции. Всички тези аргументи са свързани с това, че нищожността на съдебното решение и искането за прогласяване на

такава е абсолютно необосновано. Относно наведените твърдения за допуснати нарушения на процесуалните правила и необоснованост на изводите – считам, че същите отново са голословни и просто представляват една защитна теза, която се приповтаря многократно не само пред Районен съд – Благоевград, но и пред вас, в обезпечителния процес и навсякъде, където е имало възможност. Компетентният съд правилно е приел, че има безспорно обстоятелство, което е констатирано пред първата инстанция. Там безспорно е установено обстоятелството, че определена сума е призната. Фактически от тук насетне, дали тази сума е била включена във фактурата, дали не е била включена във фактурата, каква част представлява тя – са въпроси, които са по-скоро не от такова съществено значение, тъй като имаме общо признаване на сумата, която се дължи, включително и направените разноски за превоз на въпросния товар. Обратното твърдение не кореспондира с фактология по делото и със събрания доказателствен материал, а само в скоба ще ви посоча, че посочената и цитирана заявка договор, която е приложена и от нас, и от процесуалния представител на К. С., беше представена във връзка с обжалване на определението за допускането на обезпечение пред Окръжен съд – Велико Търново с друго съдържание, което беше различно от това, което ние тук обсъждаме в момента. Ние нямахме спор, посочено е това обстоятелство в Районен съд – Благоевград, то реално не е относимо към спора сега, не сме го оспорили, тъй като, както казах, няма отношение, но ви наблягам на този факт, тъй като от „К. С.“ ЕООД се търсят всякакви обстоятелства да се пренебрегне една сравнително незначителна сума за направени разноски, за да се избегне цялостното плащане на превоза, което между другото продължава вече доста дълъг период. Още повече, че има безспорно обстоятелство, което е установено пред районния съд. В тази връзка, господа Съдии, ви моля да се произнесете със съдебен акт, с който да потвърдите съдебното решение, като правилно и законосъобразно. Ние претендираме направените разноски, за което имаме приложен към отговора договор за правна защита и съдействие от 21.11.2023 година.

РЕПЛИКА НА АДВ. А.: Уважаеми Въззивни съдии, моля ви да имате предвид следното: предложението, което отправих към въззиваемата страна преди да дадете ход на делото по същество, да издаде кредитно известие и да издаде други две нови фактури, в първата от които да включи размера на

договореното превозно възнаграждение и разноските, за които е постигнато съгласие – в размер на 461 лева, а във втората да включи спорната част от сумата, многократно бе отправяно от ответника до ищеца пред състава на Районен съд – Благоевград. В случая внушенията, които се правят днес, че доверителят ми, което дружество е едно от сериозните превозвачи, действащи на територията на Благоевградска област, цели да избегне плащане в хипотеза, че сумата е запорирана, е несериозно, като пред Районен съд – Благоевград ищецът, чрез пълномощника му, заяви, че ако стори това, тогава кой ще плати разноските, които са сторени до момента за водене на делото. В случая обаче считаме, че не въззивникът следва да бъде наказван да плаща разноски, за които той няма каквато и да било вина, а въззиваемата страна следва да понесе разноските, които е сторила, за това, че не е спазила условията на договора и изискванията на Закона за счетоводството. И пред вас днес пълномощникът на въззиваемата страна не успя смислено да обясни защо в процесната фактура е включил и сума, за която не е постигнато съгласие, и какво ще се случи според него в хипотеза, че доверителят ми бъде осъден да заплати сумата, т.е. той тогава трябва да плати цялата сума, даже тази, за която спори, включително и ДДС върху сума, която той оспорва, и то на договорно основание, без да е постигнато съгласие. По изложените съображения повторно ви моля да уважите въззивната жалба. Заявявам, че въпросът е от принципен характер, тук въобще не става въпрос за това, че въззивникът не желае да плати навлото. Ако въззиваемата страна искаше да получи навлото и тази сума от 461 лева, щеше да приеме предложението, което днес направих, и в рамките на 10 дни плащането, до издаване на кредитно известие и фактури, щеше да бъде осъществено. Целта на поддържаното оспорване на въззивната жалба е доверителят ми да бъде наказан да плати разноските за обезпечителното производство и разноските за исковото производство за две съдебни инстанции. Както виждате, аз и не претендирам разноски за адвокатско възнаграждение.

ДУПЛИКА НА АДВ. Д.: Твърдението, че е отправено предложение за плащане най-малкото е можело да бъде осъществено във всеки един момент, и въпросното плащане е можело да се осъществи когато пожелае К. С. по банкова сметка на „Алес транс“, и ако такова плащане беше осъществено, щеше да има един елемент на спорно обстоятелство, ако сумата беше частично платима, и евентуално процесът щеше да бъде развит по съвсем

различен начин. В случая цялата сума не е платена, и твърдението, че от наша страна няма съгласие да получим сумата, е абсолютно невярно. Ние искаме да я получим.

АДВ. А.: Аз искам да кажа и нещо друго. Очевидно на колегата не са му ясни правилата на Закона за счетоводството. Вчера съм говорила и с вещото лице Т., за да видя дали счетоводството, с което аз говоря, е правилно, и тя каза: „едно кредитно известие, няма никакъв проблем и днес да го направят, плащате си“.

АДВ. Д.: В допълнение искам да завърша, че и хипотетично погледнато, когато има съдебен акт, дори и той да противоречи на издаден счетоводен документ, съдебният акт е с по-висока степен на изпълняемост и той следва да бъде спазван, така че опасенията на процесуалния представител, ако хипотетично погледнато съдебният акт противоречи на определена фактура, са абсолютно несъстоятелни.

АДВ. А.: Уважаеми Въззивни съдии, до момента доверителят ми не може да плати. Той за да плати, трябва да плати по издадената фактура. Разбирате ли?! Как да плати?! Просто наистина не може!

Съдът заяви, че ще се произнесе с решение, ведно с мотивите, в законоустановения срок.

Протоколът се изготви в съдебно заседание.

Съдебното заседание приключи в 10:10 часа.

Председател: _____

Секретар: _____